

Книгата на Даниил — сто осемдесет и осма

От Рафия до Паниум: Разкриване на пророческото значение на древните битки

Jeff Pippenger

2024-04-18

Битката при Рафия и Битката при Паниум са две различни исторически събития, случили се в различни периоди и обстоятелства, но и двете имат значение в историята на древна Юдея и околните ѝ области. Битката при Рафия се е състояла през 217 г. пр. Хр. Битката при Паниум е станала през 200 г. пр. Хр. между Селевкидското царство (северния цар) и Птолемеевото царство (южния цар). Тези две битки са посочени в стихове единадесети до петнадесети на единадесета глава от книгата на Даниил. Тези две битки предшестват Макавейското въстание през 167 г. пр. Хр.

Битката при Паниум получава името си от близкия географски обект, планината Паниум, където се е състоял конфликтът. Името Паниум произлиза от гръцкия бог Пан, на когото там е бил посветен храм. Мястото е било известно като Паниум поради връзката му с поклонението към Пан. Храмовият комплекс често е бил наричан Светилището на Пан, като по този начин се подчертавала ролята му като място за религиозна преданост и поклонение, посветено на бога Пан. Терминът „Нимфеум“ се отнася до паметник или светилище, посветено на водните нимфи в древногръцката и римската религия. Храмовият комплекс в Паниум включвал пещера и естествен извор, за които се е вярвало, че са обитавани от нимфи, и поради това понякога е бил наричан Нимфеумът на Паниум.

След като градът бе възстановен и разширен от Ирод Филип, син на Ирод Велики, той стана известен като Кесария Филипова в чест на римския император Цезар Август и самия Ирод Филип. Храмовият комплекс беше важен религиозен център в рамките на този град.

По време на управлението на император Август храмът бил повторно посветен или преименуван в чест на Август, което отразявало императорския култ и интегрирането на римските религиозни практики в местния религиозен пейзаж. Областта близо до древния град Кесария Филипова, където се намирал храмът на Пан, понякога била наричана „портите на ада“ или „портите на Хадес“.

В стихове шестнадесет до деветнадесет на единадесета глава от Даниил са представени трите географски области на завоевание, които езическият Рим трябваше да надвие, за да бъде утвърден като четвъртото царство на библейското пророчество и като северния цар в главата. В стих шестнадесет римският полководец Помпей е посочен като завоевател на Сирия през 65 г. пр. Хр., а след това и на Ерусалим през 63 г. пр. Хр. Стихове седемнадесет до деветнадесет посочват завладяването на Египет от Юлий Цезар — третото от трите препятствия. Битката при Акциум през 31 г. пр. Хр. бележи началото на триста и шестдесетте години, през които езическият Рим щеше да управлява върховно в изпълнение

на стих двадесет и четири от единадесета глава на Даниил.

В двадесети стих е отбелязано управлението на Август Цезар и в тази историческа епоха се роди Исус. После, в двадесет и първи и двадесет и втори стих, е посочено царуването на нечестивия Тиберий Цезар, с което се отбелязва разпятието на Христос. В двадесет и трети стих е отбелязан съюзът, в който макавейските юдеи влязоха с езическия Рим, и така ходът на историята, започнал в единадесети стих, се прекъсва, а историческият разказ се връща назад към периода от 161 г. пр. Хр. до 158 г. пр. Хр.

Двадесет и трети стих представлява линията на Макавеите и, макар да не дава всички подробности за тяхната пророческа линия, историческият запис ги дава. През 217 г. пр.Хр. се е състояла битката при Рафия и след нея един цар-дете е оставил Египет уязвим. Когато селевкидските и гръцките царе са правели планове да се разправят с царя-дете през 200 г. пр.Хр., Рим се е намесил в историята и е станал защитник на египетския цар-дете. През същата година се е състояла битката при Паниум. После, през 167 г. пр.Хр., е започнала партизанската война на Макавеите.

Макавейското въстание започна в Модеин през 167 г. пр. Хр. и се състоеше в това, че Макавеите не само воюваха срещу Селевкидската империя, но също така се изправиха и срещу онези юдеи, за които бяха преценили, че са в съюз със Селевкидите. Въстанието беше религиозно мотивирано и беше осъществено срещу вътрешен и външен враг. През 164 г. пр. Хр. Макавеите отново посветиха храма и това събитие се възпоменава в юдейския празник Ханука. През същата година умря печално известният Антиох Епифан. След това, от 161 г. пр. Хр. до 158 г. пр. Хр., беше сключен „съюзът“ от двадесет и трети стих с Рим.

Единственото пряко споменаване на Макавеите, техния бунт и съюза им с Рим, се намира в стих двадесет и трети, но историята на династията, наречена Хасмонейска династия, започва в Модеин през 167 г. пр. Хр. и продължава до времето на кръста. Последните представители на Хасмонейската династия бяха фарисеите от времето на Христос. Следователно съществува пророческа линия на историята на отстъпническия юдаизъм, представен от Макавеите, която започва през 167 г. пр. Хр. с бунта в Модеин и завършва в стихове двадесет и първи и двадесет и втори, когато Исус беше разпнат.

Тяхната история достига повратна точка в шестнадесети стих, когато Рим за пръв път, чрез Помпей, завладя Ерусалим. Неговият главен подтик да доведе тогава разрушението върху Ерусалим беше спорът между две фракции на Хасмонейската династия. От този момент нататък (63 г. пр. Хр.) Юда беше под римско владичество. Хасмонейската династия на Макавеите започва пророчески при битката при Модин през 167 г. пр. Хр., а след това е поставена в подчинение на Рим през 63 г. пр. Хр. Скоро след началото на тази история Макавеите инициираха и сключиха съюз с Рим от 161 г. пр. Хр. до 158 г. пр. Хр. Те бяха в подчинение на Рим от 63 г. пр. Хр. до кръста и окончателното разрушение на Ерусалим през 70 година.

Пророческата линия на Макавеите е линията на отстъпническия юдаизъм и следователно тя е предобраз на линията на отстъпническия протестантизъм. От битката при Паний до

неделния закон на шестнадесети стих пророческите събития от 200 г. пр. Хр., 167 г. пр. Хр., 164 г. пр. Хр. и съюзът от 161 г. пр. Хр. до 158 г. пр. Хр. ще се повторят в историята на отстъпническия протестантизъм. Тези ориентири ще се проявят в историята на осмия президент, който е от седемте, преди неделния закон. 200 г. пр. Хр. представлява външната линия на републиканския рог по отношение на 167 г. пр. Хр., която представлява вътрешната линия на рога на отстъпническия протестантизъм.

Тези ориентири по същество са скрити в историческата линия на Хасмонеиската династия, но въпреки това съставляват част от скритата история на четиридесети стих от Даниил единадесета глава. Това е линия, която е част от „онази част от пророчеството на Даниил, отнасяща се до последните дни“.

Фактът, че юдаизмът празнува Ханука в памет на въстанието на Макавеите, не определя Макавеите като праведни. Поради бунт шехината никога не се върна в храма, който бе възстановен след седемдесетгодишния плен. Последната пророческа вест дойде чрез Малахия приблизително два века преди Макавеите. Историята на Макавеите показва, че те допуснаха техните политически водачи да изпълняват и длъжността на първосвещеник — именно същият грях, който египетският Птолемеи се опита да извърши и който цар Озия също се опита да извърши. Преданието свидетелства, че Бог се намеси, за да възпре Птолемеи от това светотатствено действие, а Божието Слово пряко свидетелства, че Бог действително се намеси, когато цар Озия се опита да извършва служението на свещеник и цар. Крайният плод на тяхната династия бяха фарисеите. Няма основание да се заключи, че Макавеите са били символ на праведност, въпреки историческото благоговение, което юдеите на съвременния юдаизъм може да изпитват към тях.

Протестантската реформация започна по времето на Лутер и представляваше постепенно развитие. Тя не беше нова традиция, защото Исус и Неговите ученици бяха протестанти. Тя беше пробуждане от тъмнината на историята, в което Лутер и другите реформатори бяха пробудени. Кулминацията на тази прогресивна реформация беше милеритското движение. Бог не само трябваше да пробуди ранните реформатори за греховете на Вавилон, но възнамеряваше да ги доведе до пълното разбиране на Своя закон и на Своего дело в небесното светилище. На 19 април 1844 г. протестантите отхвърлиха нарастващата светлина на реформацията и станаха отстъпнически протестантизъм.

Тогава на верните милерити бе „даден плащът“ и те бяха насочени към Пресвятото място, за да завършат делото и да станат зрели протестантски християни. През 1863 година онези, на които бе даден плащът, поради непослушание оставиха настрана плаща на протестантизма и взеха плаща на Лаодикия. В последния период от запечатването на сто четиридесет и четирите хиляди, който започна двадесет и две години след 11 септември 2001 г., през 2023 г., Лъвът от Юдовото племе разпечатва истините, които запълват скритата история на четиридесети стих от единадесета глава на Даниил, която е историята от разпадането на Съветския съюз през 1989 г. до скоро идващия неделен закон. Като прави това, Той е разпечатал историята на отстъпническия юдаизъм като символ на отстъпническия протестантизъм.

И двете линии на Божия отстъпил народ, било на буквална Юдея, било на духовна Юдея (и двете славни земи), завършват със завладяването на Ерусалим — първата през 63 г. пр. Хр., а втората — при скоро предстоящия неделен закон. И двете линии представляват война, подбуждана от заблудени религиозни убеждения. И двете линии представляват война срещу религиозните философии на Гърция, и и в двата случая отстъпниците накрая се оказват подчинени на Рим. Определям трите битки от четиридесети стих като представящи разпадането на Съветския съюз през 1989 г., войната в Украйна и Паний при неделния закон, с цел да посоча разграничение между тези три битки и трите световни войни.

„Божие слово е дало предупреждение за надвисналата опасност; ако то бъде пренебрегнато, протестантският свят ще узнае какви са всъщност намеренията на Рим едва когато стане твърде късно, за да избегне примката. Тя безшумно нараства в сила. Нейните учения упражняват влиянието си в законодателните зали, в църквите и в сърцата на хората. Тя издига своите възвишени и масивни здания, в чиито тайни недра ще бъдат повторени нейните предишни гонения. Крадешком и незабелязано тя укрепва силите си, за да прокаква собствените си цели, когато дойде времето да нанесе удара си. Всичко, което тя желае, е изгодна позиция, и такава вече ѝ се дава. Скоро ще видим и ще почувстваме каква е целта на римския елемент. Който повярва и се покори на Божието слово, с това ще навлече върху себе си укор и гонение.“ Великата борба, 581.

От стих десети, който обозначава рухването на Съветския съюз през 1989 г., до битката при Паниум в стих петнадесети, папството „укрепва своите сили, за да прокаква собствените си цели, когато настъпи времето да нанесе своя удар“. Тези стихове посочват пророческите обстоятелства, които са „примката“, приготвена от папството, от която ще бъде невъзможно да се „избяга“. В последното стълкновение, представено чрез битката при Паниум, образът на звяра ще бъде оформен в Съединените щати. Оформянето на този образ е последното изпитание за Божия народ в последните дни.

„Господ ми е показал ясно, че образът на звяра ще бъде изграден преди приключването на благодатното време; защото той трябва да бъде великото изпитание за Божия народ, чрез което ще бъде решена вечната му участ. ... В Откровение 13 този въпрос е представен ясно; [Откровение 13:11–17, цитирано].

„Това е изпитът, който Божият народ трябва да премине, преди да бъде запечатан. Всички, които са доказали своята вяроност към Бога, като са спазвали Неговия закон и са отказвали да приемат един подправен съботен ден, ще застанат под знамето на Господа Бога Йехова и ще приемат печата на живия Бог. А онези, които отстъпят от истината с небесен произход и приемат неделната събота, ще приемат белега на звяра.“ Manuscript Releases, volume 15, 15.

Оформянето на образа на звяра е представено чрез периода, когато бе сключен съюзът с Рим. Протестантският рог на Съединените щати стана дъщеря на Рим през 1844 година, и началото на тяхната история се повтаря в края на тяхната история, когато те отново решават да подражават на своята майка.

„Видях, че двурогият звяр имаше устата на змей и че силата му беше в главата му, и че указът ще излезе от устата му. После видях Майката на блудниците; че майката не беше дъщерите, а отделна и различна от тях. Тя е имала своя ден, и той е отминал, а нейните дъщери, протестантските секти, бяха следващите, които излязоха на сцената и проявиха същия дух, който майката имаше, когато преследваше светиите. Видях, че както майката е отслабвала по сила, така дъщерите са нараствали, и скоро ще упражняват властта, която някога майката упражняваше.“

„Видях, че по име църквата и по име адвентистите, като Юда, ще ни предадат на католиците, за да придобият тяхното влияние и да се надигнат против истината. Тогава светиите ще бъдат незабележим народ, малко познат на католиците; но църквите и по име адвентистите, които знаят за нашата вяра и обичаи (защото ни мразеха поради съботата, понеже не можеха да я опровергават), ще предадат светиите и ще ги издадат на католиците като хора, които пренебрегват установленията на народа; тоест, че пазят съботата и пренебрегват неделята.“

„Тогава католиците ще подтикнат протестантите да продължат напред и да издадат указ, че всички, които не желаят да спазват първия ден на седмицата вместо седмия ден, да бъдат умъртвени. А католиците, чийто брой е голям, ще застанат на страната на протестантите. Католиците ще дадат силата си на образа на звяра. И протестантите ще действат така, както тяхната майка е действала преди тях, за да погуби светиите. Но преди техният указ да донесе или да даде плод, светиите ще бъдат избавени чрез Божия глас.“ Spalding and Magan, 1, 2.

В този пасаж има две групи „номинални“, което означава „само по име“, които предават верните на Бога на католиците. Разбирането на Елън Уайт за номиналните църкви и номиналните адвентисти е различно от онова, което те действително представляват в последните дни, защото според нейното разбиране „номинален адвентист“ би означавало християнин, който изповядва, че вярва във завръщането на Христос. Но пророците говорят повече за последните дни, отколкото за дните, в които са живели, и „номинален адвентист“ в последните дни представлява Лаодикийската църква на адвентистите от седмия ден, а номиналните църкви са потомците на онези, които са станали дъщерите на Рим през 1844 г.

Адвентистите от седмия ден ще намразят „неизвестния народ“, който е истинският Божий представител, защото „не могат да опровергават съботната истина“, която представлява съботата на земната почивка. Църквата на адвентистите от седмия ден изповядва, че поддържа седмия ден като ден за поклонение, но в последните дни съботата, която не могат да опровергават, е „седемте времена“ от Левит двадесет и шеста глава, която беше първата основополагаща истина, отхвърлена от тях през 1863 година.

Откъсът, с който сега се занимаваме, определя пророческата динамика, свързана с историята, която започва при предстоящия неделен закон; но окончателната история на изпитанието, която следва след неделния закон, най-напред се осъществява в рамките на Съединените щати. При неделния закон Съединените щати ще принудят целия свят да издигне образ на звяра, но преди да извършат това дело, те вече ще са издигнали образ на

звяра в Съединените щати.

„Когато Америка, земята на религиозната свобода, се съедини с Папството, за да насилва съвестта и да принуждава хората да почитат лъжесъботата, народите на всяка страна по земното кълбо ще бъдат подтикнати да последват нейния пример.“
Свидетелства, том 6, с. 18.

„Чуждите народи ще последват примера на Съединените щати. Макар тя да повежда, все пак същата криза ще дойде върху нашия народ във всички части на света.“
Свидетелства, том 6, с. 395.

Голямото изпитание за Божия народ настъпва преди неделния закон, защото при неделния закон изпитателното време се затваря за адвентистите от седмия ден. Изпитанието е представено като образуването на образа на звяра, а образът на звяра е съчетанието на църква и държава, при което църквата контролира това взаимоотношение. Както протестантите станаха дъщеря на Рим през 1844 г., а дъщерята е образът на своята майка, така и отстъпническите протестанти ще извършат паралелно дело в последните дни, защото Исус винаги онагледява края на дадено нещо с началото на дадено нещо.

Историята, представена чрез „съюза“ в двадесет и трети стих на единадесета глава от Данииел, представяше един изповядващ отстъпнически народ от славната земя, който посягаше да образува съюз с Рим. Периодът от 161 пр. Хр. до 158 пр. Хр. представлява оформянето на образа на звяра, което достига своята кулминация в неделния закон.

Ще продължим това изследване в следващата статия.

„Но какво е „образът на звяра“? и как трябва да бъде създаден? Образът се създава от двурогия звяр и е образ на звяра. Той е наречен също и образ на звяра. Затова, за да узнаем какъв е образът и как трябва да бъде създаден, трябва да изследваме характеристиките на самия звяр — папството.

„Когато ранната църква се поквари, като отстъпи от простотата на евангелието и прие езически обреди и обичаи, тя загуби Духа и силата на Бога; и за да държи под контрол съвестта на хората, тя потърси подкрепата на светската власт. Резултатът беше папството — църква, която контролираше държавната власт и я използваше, за да прокарва собствените си цели, особено за наказването на „ереста“. За да могат Съединените щати да създадат образ на звяра, религиозната власт трябва дотолкова да контролира гражданското управление, че и държавната власт да бъде използвана от църквата за постигането на нейните собствени цели.“ Великата борба, 443.